

**Πρὸς τὸν Σκουλοῦδην τὸν κλεινὸν
ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν.**

Στέφανε καλημερούδια,
κι ἦλθα νὰ σοῦ πῶ τραγοῦδια.
Αὐτὴν βλέπεις τὴν βαλῆδα,
τὴν γνωστὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα;

**Μεθ' τὴν θάνεισος πρὸ χρόνων γὰ νὰ πάω σὲ χορὸ,
καὶ τὴν φόρεσα καὶ τώρα κι ἦλθα νὰ σὲ συγχαρῶ.**

Κόττα τὴν πῶς ἔχει λυώσει
καὶ ξεφτίσει; καὶ παλῆωσει.
δὸλῆα νεῖατά πῶς περνάτε...

Σκόψε νὰ σοῦ πῶ 'στ' αὐτί,
ἐπαλῆωσαμε, γενάτε,
'πάλῆωσε μ' ἐμάς κι αὐτή.

Στέφανε καλημερούδια
κι ἦλθα νὰ σοῦ πῶ τραγοῦδια.
Ἄν τ' ἴπιστευα ποτέ μου, μίτε τόχα μὰς 'στὸν νοῦ
πῶς ἐν μέσῳ τοῦ τυφῆνος, τοῦ παράποτε δεινοῦ,
γέροντες Πρωθυπουργοὶ μὲ γερωντικά καπρίτσιμα
θὰ σὲ κάνουνε νὰ ἔγῃς μιά χαρὰ 'στὰ τρυφερίτσιμα.

Τὰ τραγοῦδια μὰς τάλεγεσ δλα,
τοῦτο μόνον δὲν εἶχεσ εἰπῆ
ἔτι μιά Γερουσία μαριόλα
θὰ σὲ κἀνῃ καὶ σένα παπί.

Τώρα πίκραις, Σκουλοῦδη, πολλαῖς,
πόσο πόνο δὲν ἔχεις καὶ ποῖδ;

σ' ἔρωτοῦν γιατί σ' κἀνεις; καὶ λές:
θὰ μὲ κάνουνε φαρμάκι νὰ πιῶ.

Κόσμε πλάνε, τοῦς γέρουσ ἐν γενεῖ,
ποῦ δὲν νοιώθουν λαχτάρα γι' Ἀρχή,
τοῦς ζητᾷς μὲ φανὸ Διογένη
καὶ τοῦς ἔγάεις σκληρὰ τὴν ψυχή.

Κι ἐγὼ τώρα, κοιφάρι μὲ πόνους,
ἀβρανῆς καρτερῶ νὰ περάσω
ἐβδομήντα κι ἐπέκεινα χρόνουσ,
μήπως τότες μπορέσω νὰ δράσω.

Δὲν σ' ἀφίνουε τώρα νὰ φᾶς,
δὲν σ' ἀφίνουε στιγμὴ νὰ χωνέφῃς,
κι ὄλοένα σκαρόνουσ σοφὰς
'στὸ μεγάλο σου σπητὶ συσκέφεις.

"Οπου πρὶν δὲν ἀντήχει, μιλιὰ
τώρα γλώσσασις γάννουε τσερβέλα,
καὶ χαλοῦν τοῦ σπητιοῦ τὰ γαλιὰ
μ' ἐπισκέφεις, μὲ πῆγαγε κι ἔλα.

"Οπου πρώτα γαλήνην κατῆκει
κι ἦσυχία χωρὶς ντακατιύρια,
ἐκεὶ Ράλλη κυτῆς, Θεοτόκη,
αὐτοκίνητα, μόνιππα, φούρια.

Δὲν ξεχάνω πῶς πρὸ χρόνων ἦσαν καὶ τῶν Ναυτικῶν
καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν,
καὶ μοῦ λὲν πῶς εὐδοκίμως ἔδρασεσ ἐδῶ κι ἄλλοῦ,
καὶ 'στὴν γῆν τῆς Δόνα Σόλας πῆγεσ Πρέσβουσ πρὸ πολ-
λοῦ

Τώρα Πρόεδρος Προέδρων, κι ἂπ' ἐδῶ κι ἂπ' ἐκεὶ πέρα
κάθε φίλος σὲ συγχαίρει...
'πῆγεσ καὶ 'στὴν Ἑγγλιτέρα
πρὸ καιροῦ μὲ τὸν Λευτέρη.

Χαίρε, Πρόεδρε Προέδρων, κι ἂν δεινὸν ἔσθι τὸ γῆρας,
μὰ τοῦς γέρουσ τοῦς φωστήρασ
σύ, Σκουλοῦδη, φώτισέ τοῦς,
κι ὄλουσ γηροκῆμησέ τοῦς.

Ἐδῶ ποῦ τραγοῦδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραῖση,
κι ὁ νοικοκύρης τοῦ σπητιοῦ
νὰ κἀνῃ σῆλαις ἀλατιοῦ
τοῦς γέρουσ, ποῦ τὸν ἐσφιξᾶν νὰ μῆθ' σὲ τέτσι κρῖσι.